

Arrest

nr. 211 206 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Cédric KABONGO MWAMBA
Avenue Louise 441/13
1050 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel tot terugdrijving en tot intrekking van het visum van 11 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Cédric KABONGO MWAMBA verschijnt en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 december 1979.

De verzoekende partij komt op 11 oktober 2018 aan te Zaventem, komende van Yaounde. Zij is in het bezit van een geldig paspoort.

Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Op 11/10/2018 om 09.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal., werd door ondergetekende, D.J. [...] de heer / mevrouw :

naam S. O. [...] voornaam S. R. [...]

geboren op 11.12.1979 te Elom geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer [...] afgegeven te Yaounde op : 29.05.2018

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Zwitserse vertegenwoordiging in Yaounde geldig van 10.10.2018 tot 07.11.2018 voor een duur van 29 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Yaounde met SN372 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : ” [...]

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Zwitserland door te reizen. Ze legt een doorreisticket naar Geneve voor en een hotelreservatie in het “IBIS Lausanne Crissier” hotel van 11.10.2018 tot 18.10.2018. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 26 dagen (terugkeerticket dd. 06.11.2018) in Zwitserland. Verder kan ze ook niet aantonen waar ze de resterende periode na de verloop van haar hotelreservatie zal logeren. “

[...]

(G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel financieel voor een voorgenomen verblijf van 26 dagen (terugkeerticket dd. 06.11.2018) in Zwitserland. Ze is niet in het bezit van cash geld, beschikt niet over krediet- of bankkaarten en heeft geen officiële garantverklaring van Zwitserland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Zwitserland over 100 Zwitserse frank (= +/- 88 euro)/dag/persoon te beschikken.

[...]

Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook de beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

[...] INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw S. O., S. R. [...]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

X De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____
Heeft / hebben / werd

[...]

x uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 18.07.2018.

x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar Zwitserland door te reizen. Ze legt een doorreisticket naar Geneve voor en een hotelreservatie in het "IBIS Lausanne Crissier" hotel van 11.10.2018 tot 18.10.2018.

Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 26 dagen (terugkeerticket dd. 06.11.2018) in Zwitserland. Verder kan ze ook niet aantonen waar ze de resterende periode na de verloop van haar hotelreservatie zal logeren.

3. X u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode). Betrokkene beschikt over geen enkel financieel voor een voorgenomen verblijf van 26 dagen (terugkeerticket dd. 06.11.2018) in Zwitserland. Ze is niet in het bezit van cash geld, beschikt niet over krediet- of bankkaarten en heeft geen officiële garantverklaring van Zwitserland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Zwitserland over 100 Zwitserse frank (= +/- 88 euro)/dag/persoon te beschikken.

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat ze dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum Caricole.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 jul 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij stelt ook dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat zij in bezit was van een visum type C, wat inhoudt dat zij voldeed aan de voorwaarden om in bezit te worden gesteld van dergelijk visum. In dit verband citeert de verzoekende partij ook artikel 34 van de Visumcode. Omdat zij haar familie ging bezoeken in Zwitserland en het de eerste keer is dat zij reist, zou het niet onlogisch zijn dat zij geen toeristische info bij zich had en geen bezienswaardigheden kon vernoemen. De verzoekende partij vervolgt dat het eisen van een toeristische gids niet meer van deze tijd is, nu ze toegang tot het internet heeft waardoor ze ter plaatse zaken kan opzoeken. De verzoekende partij geeft ook aan dat de grenscontrole niet gevraagd heeft of het om een familiebezoek ging. Indien hij dit gedaan had, zou ze direct hebben aangegeven dat ze familieleden in Zwitserland ging bezoeken. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij zou worden opgewacht door een familielid en dat ze samen met het koppel G. reisde. In Zwitserland zou ze het grootste deel van haar tijd met hen hebben doorgebracht. Ze zou wel in bezit zijn geweest van een kredietkaart, afgegeven door de "Société Générale camerounaise" met het bedrag van 2.390 euro. De verzoekende partij stelt dat ze op het ogenblik van de vasthouding haar kredietkaart getoond heeft, evenals haar saldo.

2.3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf staven, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoekende partij die verklaart om toeristische doeleinden naar Zwitserland door te reizen en niet in het bezit is van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Zwitserland blijkt (geen toeristische info). De verzoekende partij kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden. Evenmin kan ze toelichting geven over de activiteiten tijdens haar voorgehouden verblijf van zesentwintig dagen in Zwitserland. Ook is de verzoekende partij slechts in het bezit van een hotelreservatie voor enkele dagen, maar kan ze niet aantonen daar ze de resterende periode na het verloop van de hotelreservatie zal logeren. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf beschikt. De verwerende partij heeft in de tweede bestreden beslissing verwezen naar artikel 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 en aangegeven over te gaan tot de intrekking van het visum dat verzoekende partij was toegekend omdat zij er niet in slaagde haar bewering dat zij om toeristische redenen naar België kwam voldoende te staven en niet aantoonde over voldoende middelen van bestaan te beschikken voor de duur van haar reis.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het

feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering.

Deze bepaling dient in overeenstemming met de bepalingen van artikel 6, eerste lid, d. van de verordening nr. 2016/399 van het Europees parlement en de Raad van 9 maart 2016 van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscore) te worden gelezen, waarin het volgende is bepaald:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste overheden bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Gelet op voorgaande bepalingen vermocht de grenscontrole derhalve, zelfs nu verzoekende partij beschikte over een visum dat haar schijnbaar rechtsgeldig werd afgeleverd, het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf verifiëren op het ogenblik dat zij toegang wenst te krijgen tot het Schengengrondgebied. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen

dat de toegangsvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven evenals aan te tonen dat ze beschikt over de voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf. Het betreft twee afzonderlijke motieven.

Vooreerst kan redelijkerwijze van de verzoekende partij, die verklaart naar Zwitserland te reizen voor toeristische doeleinden, worden verwacht dat zij toelichting kan verschaffen omtrent haar voorgenomen verblijf. *In casu* is het onduidelijk wat het precieze reisdoel is van de verzoekende partij. Tijdens het eerste gesprek met de grenscontroleambtenaar verklaarde de verzoekende partij naar Zwitserland te willen komen voor toeristische doeleinden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen specifieke attracties opgeeft die zij wilt bezoeken. Ze stelt dat haar "zus" die in Zwitserland woont haar zou rondleiden. Van een persoon die naar Zwitserland reist voor de eerste keer voor toeristische doeleinden en die verklaart Zwitserland te willen bezoeken kan redelijkerwijze verwachten dat zij meer duiding geeft aan haar reis, dan de zeer vage en algemene verklaringen die door de verzoekende partij afgelegd werden. Er wordt weliswaar geen gedetailleerde kennis verwacht van de regio die men wilt bezoeken, zoals de verzoekende partij lijkt aan te geven in haar verzoekschrift. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat ze ook geen toelichting heeft gegeven over de activiteiten tijdens haar voorgehouden verblijf van zesentwintig dagen in Zwitserland. In het verzoekschrift lijkt de verzoekende partij dit te wijten aan de grenscontrole, nu zij niet specifiek gevraagd hebben of het om een familiebezoek ging. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom ze dit niet zelf spontaan voor het nemen van de bestreden beslissing gemeld heeft, nu de grenscontrole in algemene termen naar haar activiteiten in Zwitserland gevraagd heeft. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat er heden geen gebruik meer gemaakt wordt van toeristische brochures, maar van het internet wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangegeven heeft gebruik te willen maken van het internet als toeristische gids. Evenmin heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze beroep zou doen op een toeristische dienst. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aangeeft dat ze op de luchthaven door een familielid opgewacht zou worden en het grootste deel van haar verblijf met deze persoon zou doorbrengen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij dit niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Ook laat de verzoekende partij heden na te preciseren over welk familielid het gaat. Evenmin brengt ze hiervan een begin van bewijs bij. De verzoekende partij beperkt zich wederom tot uiterst vage verklaringen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing aangeeft dat haar dochter samen met haar twee kinderen in Zwitserland woont. In het verzoekschrift wordt met geen woord gerept over deze voorgehouden dochter. Daarenboven heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing meegedeeld dat haar "zus", dit wil zeggen de persoon die met haar mee reisde, haar zou rondleiden en voor haar verblijf zou zorgen. Beide verklaringen zijn bijgevolg dan ook tegenstrijdig aan mekaar. Het is inderdaad zo dat artikel 34.4 van de Verordening Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) niet vereist dat de verzoekende partij aan de grens alle bewijsstukken voorlegt, doch vereist artikel 6 van de Schengengrenscore dat de verzoekende partij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kan staven. Bijgevolg kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze duidelijke en coherente verklaringen omtrent het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf uiteenzet, *quod non*.

Gelet op de vage verklaringen, de wisselende invulling van het voorgenomen verblijf en de onduidelijkheden die blijven bestaan over het logement van de verzoekende partij tijdens haar verblijf op het Schengengrondgebied verkrijgt het reismotief van de verzoekende partij een dubieus karakter *in casu*.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wijst de Raad er voorts op dat artikel 30 van de Visumcode uitdrukkelijk bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend, terwijl artikel 34.2 van de Visumcode ook

uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet om een reeds afgegeven visum in te trekken. *In casu* werd de beslissing tot intrekking van het visum op grond van deze bepaling genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Zoals reeds werd besproken heeft de verwerende partij op een kennelijk redelijke wijze kunnen vaststellen dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft kunnen aantonen, waaruit uit de voormelde bepalingen volgt dat de verwerende partij dan ook het visum kon intrekken.

Verzoekende partij wijst er weliswaar op dat artikel 34, vierde lid van de Visumcode uitdrukkelijk bepaalt dat het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3 van deze verordening bedoelde bewijsstukken kan overleggen *“niet automatisch”* leidt tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum, maar toont hiermee niet aan dat de verwerende partij voormelde bepalingen heeft geschonden. De verwerende partij heeft de individuele situatie van de verzoekende partij immers in aanmerking genomen en het is niet kennelijk onredelijk op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij niet alleen niet beschikte over documentatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij nog steeds toeristische motieven had in combinatie met het feit dat zij slechts een hotelreservatie voor zeven dagen had, terwijl zij aangaf zesentwintig dagen in Zwitserland te willen verblijven, te besluiten dat er niet langer aan de afgiftevoorwaarden voor een visum met het oog op een toeristisch verblijf in Zwitserland is voldaan

Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissingen op twee van mekaar onderscheiden motieven steunt en dat uit hetgeen vooraf gaat blijkt dat het eerste motief van de bestreden beslissingen de bestreden beslissing voldoende schraagt, dient de ernst van het middel ten aanzien van het tweede motief niet onderzocht te worden. Zelfs al zou de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikken voor het doel en de vorm van haar voorgenomen verblijf, dan nog zou dit niet tot schorsing van de bestreden beslissingen leiden daar de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Dit motief schraagt op zich de bestreden beslissingen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Waar de advocaat van de verzoekende partij terechtzitting aangeeft dat het gehoor door een Nederlandstalige inspecteur werd afgenomen, terwijl de verzoekende partij Frans spreekt wijst de Raad erop dat noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er zich taalproblemen hebben voorgedaan waardoor de verzoekende partij verkeerdelijk werd begrepen door de grenscontrole en bijgevolg niet dienstig werd gehoord.

De middelen zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg verworpen te worden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. H. VAN GOETHEM,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. RYCKASEYS